

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 14, Nummer 3
Juli-augustus-september 2008
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	2
De Taporiwerking een vierluik.	
Deel 3: het medische	
– Ivonne: steunpilaar van de consultatie	8
– Dr. Kathy	10
– Dr Inge	12
Loonadoptie	13
Noteer in uw agenda !	15
Vogel van papier 2009: een oproep.	15
Praktische informatie	16

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

Vrijdag 30 mei (rolstoelen)

Verder alles goed hier met eigenlijk veel te veel om te vertellen en te schrijven maar de tijd ontbreekt. Maar hier toch een "uitblinkerke" waarvan ge denkt dat we voorzeker weer aan het overdrijven zijn en dat "Inge weeral op haar paard zit": De vicepresident, die zelf in een rolstoel zit, heeft er een punt van gemaakt om iedereen die "niet mobiel" is van een rolstoel te voorzien: op zich een mooi programma zou je denken. Maar het is aan het ontaarden in een grotesk en triest schouwspel: "rolstoelen voor de armen" die hier per duizenden uitgedeeld worden, voor iedereen gelijk. Vorige zondag was het de beurt aan Pomasqui, met o.a. 8 van onze patientjes. We waren wel al op onze hoede en wat ik voorspeld had gebeurde ook: voor allemaal zo ne witte plasticen tuinstoel waarvan de poten afgezaagd zijn en waar wielen aan gezet werden. Iedereen werd erin gedeponereerd: oud jong, groot klein, met spasticiteit of zonder, dik dun, voor allemaal gelijk. En dan maar lachen voor de foto en content zijn. Toen Yvonne reclameerde en vroeg waarom men ons medische fiches had laten invullen en de lichaamsafmetingen van iedereen had laten nemen kreeg ze haar saus: "dat ze hoogmoedig is..." en "'t is toch beter dan niets". De uitdrukking "een gekregen paard kijk je niet in zijn mond" kwam hier goed van pas. Ze zouden in Gits nogal een beetje verontwaardigd opkijken als ze dat in België zouden proberen. De stoelen zitten niet eens goed vastgemaakt in hun frame, alleen met een dun metaalplaatje en enkele schroeven. Niemand zegt ons voor hoe lang die stoelen heel zullen blijven en waarborg?, daar spreken ze ook niet over want het is gratis voor niks. Natuurlijk zijn de stoelen van nen Amerikaanse predikant die vindt dat hij de wereld aan het redden is. De stoelen zijn "made in China" en kosten minder dan 50 usd. Voor als ge al goesting zoudt hebben: kijk maar eens op hun website: www.freewheelchairmission.org : Ik verzeker u veel verbazing en zinnekas zoals "'t is

toch niet mogelijk. Nu goed, we zijn een "constructieve brief" aan het opstellen om naar de vicepresident op te sturen met vele vragen en vooral enkele bedenkingen. We hopen op een antwoord. Wat heb ik toch een spijt dat het projectje met Mauricio en de rolstoelen niet van de grond geraakte. Maar intussen leerden we een man uit het zuiden van Quito kennen, die zelf polio gehad heeft toen hij kind was en zelf zware misvormingen aan zijn onderste ledematen heeft. Hij maakt nu "goede en aangepaste rolstoelen" met waarborg en verzekering tot herstel en individuele aanpassingen, voor 400 usd het stuk. Ik leerde hem kennen op het Ministerie net voor ik naar België kwam. Wat een spijt had ik toen ook weer dat we indertijd niet op de juiste mensen gebotst zijn. Het zou trouwens maar over iets "kleinschaligs en van lange duur" gegaan zijn en daar zijn de politici en ook de grote managers-predikanten niet op gesteld. Nu goed: asi es la vida, zeggen ze hier, en ondertussen blijven we weer bezig.

(noot) nummer vier van dit jaar zal o.m. gewijd zijn aan luik vier van Taporì en daarin komt ook iets over kinè en fysiotherapie...de rolstoelen zullen hier niet ontbreken.

Vrijdag 20 juni: moe maar 'content'

Hier moe maar content: uiteindelijk is het een kanjer van een keelontsteking geworden waardoor ik maandag en dinsdag niet ben kunnen gaan werken. De eerste keer dat ik "ziekteverlof" moest aanvragen in vijftien jaar tijd. En ondertussen moesten we toch klaar geraken om gisterenavond de resultaten van ons onderzoek over seksualiteit bij jongeren met een handicap voor te stellen in de Universidad Andina. 't Was een rush en ik was behoorlijk zenuwachtig... maar het werd een succes dat met applaus onthaald werd, eerst en vooral gewoon om het thema in debat te brengen. Er waren iets meer dan twintig mensen, vooral mensen die in de zorgsector werken, ruim geïnteresseerd, die zelf op het einde hun eigen, jammer genoeg meest-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

al trieste en weinig correcte, ervaring ter sprake brachten en ter discussie stelden. We hebben dus goed gescoord hier en een goede entree gemaakt. De vraag om een forum of cursussen te organiseren over het thema werd meermaals gesteld. Goed zo. Nu moet ik nog het boekje met eindverslag samenstellen. De inhoud staat al vast maar moet nog uitgeschreven worden. We hopen binnen enkele weken hiermee klaar te zijn. **En toch even vermelden: het onderzoek en de contacten met de Universiteit Andina en het eindverslag konden gerealiseerd worden dankzij de steun van de Provincie West-Vlaanderen.**

Vrijdag 27 juni : instuif

Zondag hebben we hier "instuif" van de klas van Sarah... en er hebben zich... 30 kinderen en 40 volwassenen ingeschreven... veel meer dan we verwacht hadden... 't Zal dus druk worden...

Maandag 30 juni : het vervolg

Het was heel fijn en alles verliep vlot... Inderdaad waren er ongeveer 40 volwassenen en zeker 30 kinderen. Het was stralend weer, waardoor er nogal wat met water gegoten is... Het eten was lekker: voor de verandering: gebakken varkensvlees (wel geen gans varken deze keer), gekookte maïs, tortillapatatjes, avocado, en de nodige sausjes... Enkele mama's, geen papa's (raar maar waar), hebben op het einde nog geholpen om het meeste op te ruimen en af te wassen. Ik heb nog een goed uurke opgeruimd terwijl Saulo naar zijn moeder gelukkige verjaardag is gaan wensen (80 jaar werd moeder Olga vandaag) en nu is hij aan het vegen om nog een dweilke te slaan... Ik ga nog wat strijken en... klaar om morgen weer in het werk te vliegen...

Dinsdag 1 juni :

ook dat is werkelijkheid

Vandaag een trieste dag in de consultatie: een kindje van vijf jaar is overleden in het ziekenhuis door een bijbesmetting op de

windpokken. Deze middag een jonge vrouw op consultatie met een perzikgrote tumor in de hals, twee maand geleden bevallen. We deden de eerste onderzoeken en het zou gaan over een uitzaaiing van de schildkliertumor. En deze avond nog wat meer nieuws over de moeder van een kindje van het dagverblijf (Joel, ernstig downsyndroom en bijna volledig blind): die moeder heeft een vorm van chronische leukemie, ongeneeslijk ondanks behandeling, met een gemiddelde levensverwachting van nog vier tot vijf jaar . En zo gaat het leven verder: ne keer goed, en dan ne keer minder goed.

Donderdag 10 juli :

minder goed...het moet ook gaan

Ikzelf ben wat bekomen van vorige week: echt heel triestige dagen met het zien doodgaan van dat kleine kindje. Het heeft vier maanden geleefd. Van toen de mama in verwachting was, wisten we al dat er iets ernstigs aan de hand was: zware hersenafwijking, maar één nier met dan nog een tumor erin, een hartafwijking, maag boven het middenrif en bijna constant longontsteking. Het heeft meer dan drie maanden in het ziekenhuis gelegen en leefde altijd met zuurstof. Twee weken geleden hebben we het naar huis gehaald, om het toch "thuis" te laten sterven. En dat heeft iedereen, ook zijn twee broertjes, echt heel diep beleefd. Weer een sterke ervaring "rijker" die we niet zullen vergeten. Het mooie dat ik van dat kindje kreeg, was twee dagen voordat het stierf echt een heel bewuste mooie glimlach toen ik het zacht aan het onderzoeken was en ertegen praatte. Toch raar hoor, ons leven,... maar toch altijd weer ben ik er van overtuigd dat we helemaal niets weten en begrijpen van al dat zoveel grotere dan wij.

Nu ben ik ondertussen weer bezorgd voor een andere mevrouw: hoogzwanger, twee maanden geleden buikvliesontsteking door appendicitis die slecht behandeld werd in een ziekenhuis, opnieuw geopereerd en sindsdien een blijvende wonde in de buik-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

wand. Sinds vorige week kreeg ze weer pijn, zaterdagavond kwam ze hier thuis tijdens het verjaardagsfeestje van Elisa, met heel veel pijn, wat koorts en onder die wonde een nieuwe ontsteking, die uiteindelijk ontaard is in een nieuw abces met heel vieze etter. Ik heb het nodige gedaan en haar gisteren toch doorgestuurd naar het ziekenhuis, waar ze slechts vandaag zou opgenomen worden... Ik ben er niet gerust in en hoop echt dat de microbes snel onder controle zijn en dat het kindje snel geboren wordt, zodat dit toch al een verlichting is.

Voilà, zo blijven we maar bezig. Wat me ook wat ongerust maakt, maar dan in andere zin, is het stilzwijgen vanuit het Ministerie. Ik denk dat de medewerkster van de dokter met wie ik het gesprek had, wat stokken tussen de wielen aan het steken is. Misschien gaf ik wat te enthousiast blij van wat ik graag zou doen en kan en daar is misschien niet iedereen tevreden mee. Ik wacht nog wat verder af en anders ga ik weer de weg van de ngo's op... ***Ik wil en zal verderwerken met het uitbouwen van een goede geneeskundige dienst voor mensen met een handicap, met specialisten inclusief...***

zaterdag 19 juli: wat nieuws

Deze week was het weer hectisch druk en overvol met problemen en probleempjes... zodat mijn hoofd er nu van draait. Ik was heel bezorgd ivm een noodzakelijke vaccinatie die ik dinsdag gezet had bij een kindje met lichte epilepsie waardoor ik een nacht bijna niet sliep... en gelukkig is alles goed afgelopen en heeft het er geen ontwikkelingen op gedaan... "Dokter zijn" was op dit moment toch wel heel moeilijk.

Woensdag hebben we ook de eerste sessie gegeven aan een groep van 12 dokters over "arts-patient-communicatie". Het viel goed mee en ik denk dat ik hier een goed werk kan afgeven. Mijn taak is een cursustekst voor de deelnemers en een methodologische handleiding voor de docenten uit te werken. 't Is voor mij een goede herhaling

van wat we kregen in het zevende jaar (huisarts).

Het vrouwtje met het abces in de buikwand dat we, Veerle en ik, alle dagen aan het verzorgen zijn, is ondertussen bevallen: een flinke zoon en "de spanning" op dat abces is weg, waardoor het nu hopelijk beter kan genezen... Drie maanden geleden kreeg ze appendicitis met buikvliesontsteking. Ze werd geopereerd in een privaat kliniekske, nadat ze eerst naar drie openbare ziekenhuizen gegaan was en ze haar daar niet wilden opnemen. Maar na twee dagen konden ze niet meer betalen en ging ze naar huis met een eerstelijnsantibioticum terwijl ze eigenlijk alleen maar een derdegraadsantibioticum via een infuus moest krijgen. Natuurlijk besmette alles opnieuw en moest ik haar, toen ik er op een avond bij geroepen werd, onmiddellijk opnieuw doorsturen naar het ziekenhuis, nu wel een openbaar ziekenhuis, waar ze opnieuw geopereerd werd, zes maanden zwanger niet te vergeten. Maar de wonde (een opening van zeker vijf centimeter diameter en anderhalve centimeter diep) genas nooit goed en werd niet goed verzorgd in het gezondheidscentrum... waardoor ze veertien dagen geleden opnieuw een abces ontwikkelde. Veerle en ik hebben er elke dag een uur werk mee gehad, met wiken en steriel werken... Maar we zijn op goede weg... Haar buik zal wel vol littekens blijven... maar dat is nog het minste...

Duimen jullie mee voor nu maandag? Toch weer vergadering - na twee maanden absolute stilte! - in Ministerie van Volksgezondheid, ivm de gezondheidszorg voor mensen met een handicap... Ik hoop echt dat ik vanaf half augustus of september daar twee dagen per week ten volle aan mag meewerken. Dan werk ik een aantal kortere projectjes gewoon af en leg ik me op twee zaken toe: Tapori en dat onderzoek, om niet meer met van alles en nog wat tegelijkertijd bezig te moeten zijn.

Zondag 27 juli: teken van leven

'k Heb zo'n goesting om een langere mail

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

te schrijven maar het komt er niet van. Met ons is alles goed... maar het is veel te druk om wel te zijn. 't Is nu zaterdagavond en ik zou het liefst van al hier gans de avond alleen in mijn bureautje "orde op zaken stellen", maar steeds word ik onderbroken: patiënten die op alle mogelijke momenten bellen of aan de deur kloppen, honderdduizend dingen die voor Tapori nog in orde moeten komen voor de vakantie, een "ongelooflijke" vergadering op het Ministerie woensdag, de kinderen die thuis zijn en dus meer aandacht vragen, het bezoek van tante Christine, het verjaardagsfeestje van Sarah, Saulo die zich niet goed voelt omdat de papieren voor de USA niet in orde geraken en ze kunnen er zelf helemaal niets aan doen... enzoverder...

't Lijkt hier wel een klaaglitatie, maar ik mag ook schrijven dat ik gisteren heel erg genoten heb van een mooi optreden van Jayac en enkele andere groepjes van Zambiza hier in "Zambiza-city": het was een optreden georganiseerd door de stad Quito, heel erg verzorgd met goede presentatie, belichting en geluidsversterking: mooi en om trots op te zijn. En het verjaardagsfeestje was ook heel goed: We hadden de taart verstopt en de ganse groep (12 kinderen) moesten proberen afleggen om telkens een tip te krijgen om de taart te vinden. Sarah moest onder andere geblinddoekt proberen een kaarsje uit te blazen terwijl dat doorgegeven werd en diegene die het kaarsje in de handen had "vuur" riep... We hebben gelachen dat we niet meer konden. Moeder Olga was er ook bij en vertelde achteraf dat ze in jaren niet meer zo gelachen had. Verder moesten ze allemaal geblinddoekt proberen een vierkant te vormen en ook nog 11 grijze haren, een levende spin en 11 vuile sokken verzamelen... 't Was een beetje jeugdbeweging en ik denk dat ik er evenveel van genoten heb als zij.

Ik moet zeker nog het verslagske van de vergadering in het Ministerie vertellen: er is dus veel werk... ongelooflijk veel werk... en het is ook ongelooflijk op welke "ontechnische" manier men te werk wil gaan. Vanaf 15 augustus zou ik meewerken "aan de installatie van 150

vroegbegeleidingscentra" in gans het land, om vroegtijdig handicaps op te sporen, volledige diagnoses te stellen en de behandeling en revalidatie op te starten... Maar van waar ze het getal 150 halen, en dat er voor elk 5000 usd ter beschikking zou zijn, daar heeft niemand een antwoord op. Wel was er al een lijst opgemaakt met alles wat ze er zogezegd aan materiaal voor nodig was: enig technisch inzicht was dienaangaande niet te bespeuren. En wij moesten (de hulp van de dokter die hoofd is van het "departement handicap" in het Ministerie van Volksgezondheid en ik) moesten dringend de thema's opschrijven waarover we aan ik weet niet wie vorming zouden geven: de mensen die in die centra zouden werken. Wel wisten ze ook nog niet welk profiel die mensen moeten hebben, en ook niet met welk geld die mensen zouden betaald worden. Een volledige chaos dus, maar wel een hele uitdaging. Veerle was "toevallig" mee met mij en ze vertelde achteraf dat ze zich dikwijls zo moest inhouden om niet de slappe lach te krijgen, en dat het zo "spannend" was omdat ik zo diplomatisch moest zijn terwijl zij onmiddellijk wist waar ik naartoe wilde, maar dit als bij een processie naar Echternach moest aanbrengen. Niet te doen, niet te doen. Maar ik herhaal: een hele uitdaging. met ik weet helemaal nog niet welk eindresultaat. Het is precies of ik in "la boca del lobo" zit en moet trachten er iets goeds van te maken. Over contracten hebben ze nog helemaal niets gezegd maar dat zal zeker het eerste zijn waarover we het hebben na 15 augustus. Niet te doen, niet te doen...

Zondag 17 augustus: nu eens een lange mail

Deze middag moet ik ook nog verderwerken aan de projectformulering ivm het opstarten van verschillende "vroegdetectie- en vroegbegeleidingscentra" voor kleine kinderen met (risico op) handicap... mijn nieuwe, heel grote, uitdaging in het supernieuwe departement "handicap" van het Ministerie van Volksgezondheid. Je zou het kunnen vergelijken met de revalidatiecentra en België, en heel groots gezien, met de Centra voor Ontwikke-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (5)

lingsstoornissen die in België aan de universiteiten verbonden zijn. De eerste vergaderingen waren "niet te doen, heel groots opgezet maar zonder enige technische en wetenschappelijke argumentatie, met heel veel blabla en een "dokter" die zich almaar bemoeide en alleen maar grote domigheden uitkraamde. Toen ik buiten kwam van de voorlaatste vergadering wist ik niet hoe te reageren: beginnen wenen van miserie, lachen omwille van alle domigheden die gezegd werden, roepen van colère? Niet te doen... Maar vorige vrijdag had ik opnieuw een vergadering, met alleen maar de naaste medewerkster van het hoofd van dat nieuwe departement (die dokter ligt nu in het ziekenhuis met serieuze hartproblemen... ge zoudt van minder...) en ook zonder die pippodokter en eindelijk lijkt het of we echt van start kunnen gaan. Die mevrouw heeft blijkbaar op een gezonde manier beseft dat mijn inbreng goed is en zij vroeg me zelf om verder mee te werken aan dit project. Het enige wat ik nog helemaal niet weet is hoe en hoeveel ze me zullen betalen. Deze avond schrijf ik nog een mail naar die hoofddokter, dit op aanraden van die naaste medewerkster, om hopelijk deze week nog, hierover uitsluitel te krijgen. Eventueel moet ik hierover nog een klein projectje uitschrijven en mensen die de Vogel van Papier ontvangen en die hun hulp aanbieden hiervoor steun vragen. In ieder geval gaat het over een uiterst nodig project, op nationaal vlak, over een thema dat me ten volle boeit en waarover ik ondertussen toch al een en andere ervaring opgebouwd heb, waar datgene wat ik studeerde in de maestria heel nuttig is, en waarmee de miserie van veel mensen wat verminderd kan worden... Echt, het is één van de grootste uitdagingen die ik in de vijftien jaar dat ik hier woon, heb gekregen...

En nog wat over "werken" zodat ge mee blijft met wat ik hier allemaal uitspook.

Na veertien dagen "vakantie" start ik morgen opnieuw in de consultatie van Taporì (maandag en dinsdag). Daarnaast blijf ik binnen Taporì één en ander coördineren,

vooral rond projectvoorstellen (in september zouden we definitief uitsluitel krijgen van Memisa ivm de apotheek voor chronische patiënten) en ivm de organisatie van het projectonderdeel "revalidatie". Verder moet ik ook nog het "boekje" schrijven als eindresultaat van het onderzoek over seksualiteit bij jongeren met intellectuele handicap en hierover het eindverslag voor de Provincie maken. Weet je al dat het projectvoorstelleke dat ik indiende bij de Belgische Dienst voor Ontwikkelingssamenwerking hier in Quito, voor de bouw van de tweede verdieping op het winkeltje en het huisje van Isabel en de renovatie van het sanitair blok, goedgekeurd werd en dat we in september hiermee van start gaan. Vorige week startte ik ook nog met twee nieuwe studenten die hun tweede praktische module onderzoekswerk begonnen. Hen moet ik gemiddeld vier uur per week opvolgen, dit tot half december.

En dan is er ook nog de cursus "arts-patient-relatie en -communicatie" die ik moest samenstellen voor Salud de Altura: dat is nu bijna rond... nog een dertig à veertig uur werken en dan moeten we hiermee klaar zijn... hopelijk tegen half september.

De financiering van Taporì, begroting 2008, zullen we aankaarten op de personeelsvergadering van begin september. We zijn nog ver van onze voorgestelde autofinancieringsbedrag, (o.a. doordat het recyclingprojectje nog helemaal niet genoeg opbrengt en de financiering van het dagcentrum door het Ministerie van Sociaal Welzijn nog niet rond is geraakt), we zullen dus zeker een tekort hebben. Maar eerst wil ik dat we allemaal samen hierover nadenken en toch nog zoveel mogelijk in Ecuador zelf trachten te bijeen te brengen. Maar daarover dus na de vergadering van begin september.

Maandag 25 augustus:

werken en toch ook eens ontsnappen...

Maar er is ook "goed" werknieuws": woensdagmiddag hadden we, Alba van het dag-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (6)

verblijf en ik, een afspraak op het gloednieuw departement "handicap" van het Ministerie van Sociaal Welzijn (waar er -grapje- stoom uitkwam omdat er zo gewerkt werd) ... om te zien of we nog voor dit jaar een projectvoorstel ter financiering van een deel van ons revalidatieonderdeel mochten indienen... en... goed nieuws want we mogen, weliswaar maximaal tegen eind augustus, dus nog een weekje tijd, een projectvoorstel met twee componenten indienen, ter waarde van 5000 usd voor dit jaar nog en van 20000 usd voor volgend jaar. Als het waar is dan zijn we wel echt gelukt. Ik ben hier dus nu, tegen de klok in, aan het schrijven...

Vrijdag had ik dan weer een interview en vergadering op het Ministerie van Volksgezondheid. Dat departement "handicap" genaamd (!) is echt triestig in vergelijking met wat we zagen in het Ministerie van Sociaal Welzijn. Maar we zullen er iets aan proberen te doen en dus werkte ik vrijdag voor het eerst aan een bureau van het Ministerie, plasteiken bloemke op de tafel, vochtige muren en afbladderende verf... Inhoudelijk begint datgene wat ze van mij verwachten, of eigenlijk "verwacht" want voorlopig is er maar één mevrouw, Anita genaamd, die er echt aan het werk is, vorm te krijgen. De directeur heeft hartproblemen en dan zijn er nog die ene pippo waarover ik de vorige keer schreef en die nu "op vakantie" is en een ander man die ik nog niet goed kan thuiswijzen. Nu goed, in alle geval willen ze dat ik me bezighoud met het opstarten van die vroegbegeleidingscentra en dat vind ik goed. Het is in ieder geval afgelijnd, maar over contract of zo, daar zwijgt men nog in alle talen over. Ik zal nog een beetje geduld hebben, verder nog bij mondjesmaat "goed" werk afleveren, zonder enige verplichting en zien hoe ver we geraken. In ieder geval is het uitwerken van dat project op zich niet verloren.

Gisteren zijn we dan "ontsnapt". Ik had het beloofd aan de gastjes die hier toch maar thuis zitten en echt flink zijn. We trokken naar de Cotopaxi, een heel mooi natuurpark met vulkaan met sneeuw erop op ongeveer twee uur van hier. Ze hebben op 4500 meter hoogte twee sneeuwmannen gemaakt, een heuse opgave waar Eliseke wat hoofdpijn, begin

van hoogteziekte, aan overhield. Maar ze waren trots op het resultaat en moesten met mij lachen omdat ik van thuis zelfs wortels meegebracht had. We hebben genoten van de natuur, van de stilte, van de wijdsheid en ik vooral van eens door niemand gestoord te worden. Ik zal meer zulke "ontsnappingskes" moeten ondernemen...

Maandag 1 september

'k ben net klaar met het projectvoorstel voor het Ministerie van Sociaal Welzijn. Het was een strijd tegen de klok want het moest op 31 augustus, vandaag dus, ingediend worden. Ik heb het juist per mail doorgestuurd en breng morgenvroeg de gedrukte versie binnen, op hoop van zegen en goed voor iets meer dan 25 000 usd. Ge moogt er wel ne keer voor zweten en als het lukt, zal het de eerste keer zijn dat Ecuador Tapori zo goed ondersteunt.

'k Heb deze week dus niet veel anders gedaan, dan toch wat het werk betreft.

Er moest ook nog wat gelopen worden voor school... en boeken gekaft en naamkes in uniforms gestikt en zomen ingelegd... en ik heb er ook al vier klasvergaderingen opzitten... elke morgen van 7.15 uur tot rond 8.30 of 9.00 uur: papa's en mama's in België, wat denk je ervan...oudercontact om 7u15 's morgens hé, niet 's avonds!!!! Maar goed, de boekentassen staan klaar... Die van Sarah durf ik niet wegen... zeker wel tien kilo, zonder overdrijven. Zij moet morgen "alles" al meenemen, inclusief papier voor het hele jaar... Ge zoudt er in België ne keer moeten mee afkomen.

En, voor de eerste keer starten alle scholen in Ecuador, zowel private als openbare, op één september... De verkeerschaos zal niet min zijn.

Inge

De Taporierwerking: een vierluik.

Deel 3: Het Medische Luik

I. Ivonne: steunpilaar van de consultatie.

Als moeder van drie kinderen, ondertussen al jongeren, herinner ik me heel klaar die bange momenten toen ze klein waren en ziek werden. Ik denk dat ouders waar ook ter wereld zo'n momenten nooit vergeten.

Ik herinner me de onmacht van niet weten wat te doen om die koorts weg te krijgen uit die rode glazige oogjes... of toen die diarree maar niet wilde stoppen... of erger nog ... midden in de nacht een flinke hoestbui die maar niet ophield... En dan maar wachten tot het morgen wordt om mijn kind naar de dokter te kunnen brengen... Hier bestaat het woordje "wachtdienst" bijna niet... , enzovoort.

Dat is het beeld dat ik in gedachten hou... en het is daarom dat ik eerst mezelf terugzie als vele moeders in Taporí aankomen ... met een bang en triest gezicht... met hun klagend of wenend kind in de armen dat ze proberen te troosten. Ik zie dat ze zo snel mogelijk willen gezien worden... Misschien bleven andere, soms nog kleinere kinderen, achter thuis. Wat zeker is, is dat alle ouders evenzeer afzien als onze kinderen ziek zijn... We wensten dat ze altijd gezond zouden zijn... maar dat is niet mogelijk.

Toen dokter Inge me vroeg om haar mee te helpen in de consultatie, moest ik eerst wat nadenken: Ik zou minder tijd hebben voor mijn huishouden en voor mijn kinderen. Ik zou alles opnieuw moeten organiseren. Maar tegelijkertijd dacht ik ook aan wat het werk op zich inhield: De consultatieruimte en de wachtzaal altijd proper hebben, zowel het meubilair, het speelgoed en ook het instrumentarium; de patiëntenlijst opmaken en de medische fiches uithalen en terug wegsteken; als het nodig is iemand opzoeken thuis of een afspraak maken bij een specialist; soms ook meegaan met iemand wiens kind moet opgenomen worden; verder ook elke patient wegen en meten, de bloeddruk nemen bij volwassenen en de temperatuur opnemen. En nu en dan een verrassing, soms mooi, soms heel triestig, zoals laatst toen ik mee ging naar een kindje dat aan het sterven was. Het is soms heel hard om nu van dichtbij het afzien en de miserie van sommige mensen die ik voorheen alleen maar

Ivonne

zag, te kennen.

Inderdaad, mijn verantwoordelijkheid binnen het medische werk is niet groot maar ik doe alles met veel liefde (*noot van Inge:... en hier voeg ik aan toe dat dit niet waar is. Ivonne heeft wel een grote verantwoordelijkheid zoals iedereen verantwoordelijk is voor zijn taak. Als zij haar werk niet goed doet dan gebeuren er fouten of staat de consultatie op stelten.*). Ik denk dat het belangrijkste is eerst de "mensen" te zien die naar de consultatie komen en dan pas hen als "patienten" te zien. Ik hou me vast aan de voldoening dat, ondanks de pijn van het ziek zijn, ze straks weer beter zullen zijn.

Sinds ik Taporí ken en er werk heeft mijn leven zich gevuld met zo rijke ervaringen. Dde meest extreme, dat is waar: Van het mooiste zoals het helpen bij een spoedbevalling en een kind zien geboren worden... tot het meest trieste als we moeten toezien hoe de dood een kind meeneemt.

Wat ik nog altijd niet begrijp, en misschien wel nooit zal begrijpen, is wanneer iemand zijn kinderen verwaarloost. Die kinderen betalen een zo hoge prijs wanneer dit gebeurt. Of, wat nog erger is, wanneer de armoede zich van hen meester maakt. Soms komen ondervoede kinderen en die zijn dan zo klein of wegen zo licht dat ik soms bang ben hen te breken als ik ze weeg en meet.

Ik heb de droefenis gezien in de ogen van dokter Inge, en nu ook bij dokter Kathy, en ik begrijp hen nu, vooral als we niets meer kunnen doen. Het gaat niet alleen over het puur medische. Het gaat over zoveel meer. Het medische aspect van het genezingsproces slaat toch niet aan als de zuigeling in armoede blijft leven en zijn moeder ook ondervoed is. Hoe kan iemand zo "gezond" opgroeien. Soms komen moeders keer voor keer terug, altijd maar met dezelfde problemen. Met veel geduld en veel creativiteit proberen we toch altijd een lichtpuntje of een oplossing te zien.

Mijn leven heeft zoveel meer zin gekregen. Mijn familie is voor mij heel belangrijk: Mijn man en mijn kinderen... Maar nu heb ik ook de voldoening om zoveel meer vrienden te hebben, in de eerste plaats dokter Inge en dokter Kathy. De medische consultatie van Taporí is precies een huis waar mensen "thuis" mogen komen, niet alleen als ze ziek zijn. Ik hoop dat die mensen in mij iemand vinden die luistert en echt meevoelt.

Echt waar,... ik doe mijn werk zo graag.

Ivonne Ofir Enriquez Narvaez,
24 augustus 2008

Een kleine aanvulling nog van Inge,

Ivonne werkt dus méér dan voltijds in Taporí en heeft volgende functies: in de voormiddag (in totaal 18 uur per week) helpt ze in de wachtzaal: de patiëntenlijst opmaken, wegen, meten en temperatuur opnemen, medische fiches uithalen, helpen bij een wondverzorging, meegaan met mensen naar het ziekenhuis. Indien nodig, verscheidene telefoons doen, ezovoort. In de namiddag helpt zij in de bibliotheek: Soms helpt ze kinderen heel individueel als er specifieke leerproblemen vastgesteld zijn en het kind geen handicap heeft. Daarna ruimt ze de medische consultatieruimte op (materiaal afwassen en steriliseren, handdoeken wassen, vegen en dweilen, alles weer op zijn plaats zetten... enz.)

Verder vervult ze de functie van voorzitter van de v.z.w. wat soms nog één of andere vergadering of vertegenwoordiging of het opmaken van één of ander officieel papier met zich meebrengt.

Ivonne is een heel eerlijk en toegewijd persoon, altijd klaar om te helpen en altijd klaar om iets bij te leren... en dat is ook zo mooi in Taporí... als je ziet dat ook de mensen die er werken er echt "rijker" van worden.

De Taporierwerking: een vierluik. Deel 3: Het Medische Luik: Dr. Kathy

Mijn pas begonnen verhaal in Tapori

(1) Hier in Ecuador studeer je na zes jaar af als "arts", wat de meesten gewoon blijven. Daarna kan je deelnemen aan verschillende "postgraduaatstudies" waaronder ook "familiegeneeskunde" (hier drie jaar) valt, wat eigenlijk overeenkomt met de volledige huisartsstudies in België (zes algemene jaren, één jaar huisartsstudies aan de unief en dan nog twee jaar Huisarts-in-Beroeps-Opleiding in een huisartsenpraktijk).

Vorig jaar, half maart, beëindigde ik mijn postgraduaat "familie-geneeskunde" en begon ik werk te zoeken. Eén van mijn profesoren vertelde me dat men een dokter zocht in een v.z.w. Taporí genaamd. Door de vriendelijkheid en eenvoud bij het eerste telefoongesprek met Inge en bij mijn eerste bezoek aan Taporí voelde ik me onmiddellijk gewonnen want Taporí is echt "veldwerk"; Een droom om eerstelijnsgezondheidszorg uit te oefenen. Ik was in de wolken want onmiddellijk vond ik waar ik zolang naar gezocht en voor gebeden had: een warme plek, vast werk, een aangename werkomgeving en opeens lag het zomaar voor het grijpen. Mijn echtgenoot ging die eerste dag met mij mee en ook hij was het volledig eens met mijn beslissing om in Taporí te blijven.

In ons land is het immers niet eenvoudig om "eerlijke" instellingen te vinden die het werken "met en voor armen" niet als masker voor eigen winstbejag gebruiken. Hier bij ons komen echt arme mensen: mensen die oud ijzer zoeken in de rivier zonder enige vorm van bescherming of die allerlei afval verkopen om te kunnen overleven. Velen eten niet eens twee keer per dag. Er zijn ook heel veel jonge moeders, jonger dan zestien, op zoek naar bescherming en steun omdat ze alleen instaan voor de zorg van hun kind want de vader liet het afweten. Voor hen is het gewoon een liefdevol en teder omgaan met hen en met hun kindje en het feit dat we hen behandelen als om het even wie anders voldoende om hun eigenwaardegevoel weer op te krikken. Vaak komen ook jonge meisjes om te weten of ze zwanger zijn en dan gaat het niet alleen over de zwangerschapstest en het resultaat op zich.

Het is zo mooi om kinderen die ik in het begin zag en die enkele dagen oud waren, dikwijls uit heel marginale gezinnetjes, nu al zie rondlopen. We gaven hen de nodige vaccins, genazen hen toen ze ziek waren en gaven aan hun ouders raad over voeding en ontwikkeling. Gewone dingen, denk je maar dat is niet zo in een land waar de armste mensen buiten alles uitgesloten worden.

Het was ook heel hard toen we de buik van een zwangere vrouw teveel zagen groeien. Nog voor het kindje geboren werd wisten we dat het ernstige aangeboren afwijkingen had. Gedurende vier maanden hielpen we, tenminste als het thuis was want vele weken bracht ze in het ziekenhuis door, voor dat meisje zorgen. Melani was haar naam. Tot het thuis mocht sterven in de armen van haar ouders en in het bijzijn van haar broertjes. Het was hard maar toch zo waardig en intens. Nu komt haar mama verder naar de consultatie met haar twee broertjes en voor familieplanning. Haar gezicht is nog vertrokken van de pijn maar samen zullen we door ons geloof hierdoor raken en groeien.. Dat is de mooiste zegen van familiegeneeskunde: zo dicht bij de mensen mogen staan in alle pijn en verdriet en dan weer in alle blijdschap en vreugde.

Het is heel mooi om te zien hoe ik op anderhalf jaar al zoveel geleerd heb van die mensen. Uit hun dagelijks (over)leven en hoe ze erin slagen toch rond te komen: eenvoudig en toch ook wel gelukkig soms, zelfs al leven ze in de grootste miserie.

Ik heb ook geleerd hoe het goed samenwerken met alle collegas in Taporí onszelf doet groeien, ons zoveel doet lachen en ons vrede leert nemen met wat we niet of moeilijk kunnen veranderen.

Ik dank God en alle mensen van Taporí die, dikwijls onbekend en zonder naam voor ons, mij toelaten deel te zijn van dit werk. Ik hoop verder veel te blijven bijleren, niet alleen over geneeskunde maar ook over de manier waarop deze families verschillende ziektes trachten te genezen of er mee om te gaan, want velen zijn chronisch ziek of gehandicapt.

Dokter Kathy Rosero

De Taporiwerking: een vierluik. Deel 3: Het Medische Luik: Dr. Inge

Niet gemakkelijk. in enkele woorden "iets" vertellen over het medische luik van Tapori, want er is zoveel om te vertellen.

Weten jullie nog hoe het allemaal begonnen is ?

Even ons geheugen oprispen: Het begon in 1994 met een project van de ecuadoraanse bisschoppenconferentie. Iets in de aard van Kind en Gezin zestig jaar geleden: "de weging en de melkbedeling". Hier in Pomasqui was het de bedoeling ondervoede kinderen op te sporen en aan hun ouders te leren om met weinig middelen en zonder veel geld toch gezonde maaltijden klaar te maken. We zouden ook enkele basiscursussen over ziekte en gezondheid geven voor gezondheidspromotoren. Mijn werk was dus louter preventief. Ik zou geen doktersactiviteiten verrichten.

Als ik nu dit projectvoorstel herlees en bedenken dat ik op basis van deze tekst een ngo-contract kreeg in België krijg ik schaamrood op mijn wangen. Want het was klaar en duidelijk dat dit project weinig steek hield: Welke arme ouders komen nu van verre met hun gezond kind naar de weging ??? Het gevolg was dat ik in het begin maar al te vaak heel dikke kindjes woog, elke week opnieuw want ze woonden in het centrum van Pomasqui en hun moeders die kwamen bij wijze van tijdverdrijf naar de cursussen. Maar dat heeft maar even geduurd want we zagen andere "echte" noden...

En die andere mensen, arm en uitgesloten, die kwamen sporadisch. Met heel zieke kinderen en al snel stopte ik "illegaal" mijn stethoscoop en thermometer in mijn rugzak met medeweten en onder bescherming van Antonio, de priester met wie we uren en dagenlang droomden en hard werkten en ploeterden. Het zijn die mensen die aan de basis liggen van wat Tapori nu is want op basis van hun al dan niet uitgesproken vragen en noden bouwden we stillekesaan elk deelprojectje uit. Te beginnen met wat nu de medische consultatie is met een patientenbestand van meer 8000 personen en over al die jaren heen meer dan 40.000 verrichte consultaties. Dan begonnen de bibliotheekjes met als anecdoten de opengereten bloedende voet van Matute waar zijn enige troost een kinderboek was; soms kwamen zwaar mishandelde vrouwen en kinderen op consultatie en gaven de start voor psychologie; en toen plots na jarenlang geen enkel kind met handicap te kennen kwamen in één maand Fabricio en Luis Miguel, de eerste twee kinderen met handicap die het ganse revalidatieluik van Tapori op gang duwden en deden groeien. Nu maken zij deel uit van de jongerengroep in de beginnende beschutte werkplaats. Ondertussen komen daar 70 kinderen (waarvan vier minder dan een jaar oud) en jongeren. Soms kwamen er ook moeders waarvan je zag dat ze niet konden lezen want bij het nalezen van het medisch voorschrift bleven ze naar mij kijken en niet naar het papier. Dus begonnen we met de avondschool voor volwassenen. En wat overbleef van het oorspronkelijke project: het winkeltje "de zonnebloem" waar gezonde voeding gemaakt en verkocht wordt en het recyclageproject want de mensen brengen als deel van de betaling van de medische consultatie een pak oud papier mee.

Het zijn ook diezelfde mensen die aan de organisatie van de medische consultatie vorm gaven. Ik zal Rosa nooit vergeten: Ze heeft 18 kinderen ter wereld gebracht waarvan er nu nog acht leven. Tien zijn gestorven van diarree of longontsteking, allemaal nog voor Tapori begon. Nu wil ik niet zeggen dat wij superdokters zijn maar misschien wel gewoon mensen en dan pas dokters. Rosa stond op een dag tegen een muurtje bij de consultatie. Ik zag haar toen ik aankwam, maar in de consultatie zag ik haar naam niet op de patientenlijst staan. Bij enige navraag bleek dat zij aan het wachten was of ik misschien op het einde even tijd voor haar zou hebben. En dat terwijl ze eigenlijk tweede aangekomen was. Zichzelf uitsluiten en uitgesloten worden waardoor tien van haar kinderen stierven, dat bleek harde werkelijkheid te zijn. We hebben hier even over gepraat. Sindsdien kwam zij vaker, elke keer met het hoofd een beetje meer opgeheven, even op haar plaats als de anderen. Geen van haar acht kinderen is nog ernstig ziek geweest. Ondertussen is zij gestorven, verongelukt toen ze erwtjes aan het ontdoppen was op de hoek van het drukste kruispunt van Pomasqui maar haar kinderen, waarvan de jongste nu acht is, komen zelf en alleen als ze ziek zijn of ergens pijn hebben...

En deze historie blijft zich nog vaak herhalen. Je kan het zien aan het blad waarop we de diagnoses en betaling opschrijven. Aan het begin van de dag komen die mensen die ons misschien het minst nodig hebben. omdat zij het best omringd zijn en er altijd wel iemand is die om zes uur aan de poort van Tapori kan komen wachten. Later komen die andere mensen aan die ver wonen, alleen zijn, die beschaamd zijn omdat ze geen geld hebben om te betalen. We weten dat zij zullen komen en

De Taporierwerking: een vierluik. Deel 3: Het Medische Luik: Dr. Inge (2)

houden altijd ruimte voor hen vrij. En zo komt het dat naar het einde van de dag er steeds minder mensen zijn die de consultatie betalen. Maar dat geeft niet. Het zijn die mensen die de reden van bestaan van Taporì zijn en er zijn mensen in België die ook hier ons helpen. *Lees verder in dit nummer de tekst die Ivonne, de voorzitter van onze V.Z.W. en ikzelf als visie rond Loonadoptie onderschrijven.*

Dikwijls denk ik bij het afsluiten van een dag op de consultatie: "als deze muren eens zouden kunnen spreken...", want er werd zoveel verteld. Nu eens zo intens mooi en dan ook weer zo intens verdrietig en pijnlijk. Ganse levensverhalen. De medische fiches liegen er niet om alhoewel dit maar koude letters op wit papier zijn. Hoeveel jonge meisjes kwamen over de vloer, bang omdat ze dachten zwanger te zijn? Hoeveel moeders van hen werden hier geconfronteerd met het feit heel vroeg oma te worden? Hoeveel mensen vroegen om abortus terwijl dit eigenlijk hun vraag niet was, en kijken nu blij naar hun kind als ze na een jaar of zo op consultatie komen na de bevalling om nu goed aan familieplanning te werken? Hoeveel ouders huilden bij het vertellen van hun lijdensweg met hun kind met handicap? Hoeveel mensen moesten we slecht nieuws vertellen? Hoeveel kindjes gingen dood en hoeveel konden we door het oog van de naald helpen? Maar ook hoeveel keer maakten we misschien een fout of moesten we hulpeloos toezien als we echt niets konden doen?

Geen dag is gewoon. Geen dag alleen maar verkoudheden of hoge-bloeddruk-controles. Elke dag is een uitdaging. Soms ben ik bang om de dag te beginnen als ik me niet zo sterk voel en als er zoveel moet gehoord worden. Maar het zijn de verhalen van de mensen die me drijvende houden. Neen, het zijn de mensen die me drijvende houden: de mama van Fabricio die ondertussen ook gestorven is en met wie ik toen ze al heel ziek was een fietshelm ging kopen voor Fabricio want hij valt zoveel. Elk jaar opnieuw ga ik, nu alleen, een nieuwe fietshelm kopen. Het heeft ons al veel wonden en hechtingen bespaard. Margarita met gans haar verhaal, Maria Benalcazar wier zoon verdwenen is, waarschijnlijk vermoord en die nu voor haar kleinkinderen zorgt in een huisje van zes meter op zes meter en zo kan ik verder gaan... Misschien moeten we gewoon eens alle vogels van papier herlezen...

Graag wil ik dit relaas eindigen met iets luchtigs: een lijstje van dingen waarmee ik betaald werd/word voor mijn dokterswerk. Ik ben er niet rijk in geld van geworden, maar toch zoveel rijker...:

Citroenen... terwijl het hier thuis volstaat met citroenbomen...

Appels... een grote patattenzak vol... : schillen maar en appelmoes eten... dagen aan een stuk...

Een koppel levende konijnen waardoor we op de duur elke week konijn aten...

Levende kippen die zomaar plots van onder een poncho verschijnen op het einde van een consultatie

Een grote zak nog niet ontloopte erwten... want die peulen dienen dan weer als maaltijd voor de konijnen...

Maisbloem, een halve kilo zout, twee broodjes, twintig bananen, verse kaas...

Een gebreide roze sjaal

Kinderkleertjes toen ik in verwachting was of pas bevallen was...

Een fles Coca Cola

Een bord dampende soep... met een groot stuk goed gewassen maar rauwe koeienmaag erin...

En... last but not least... in een plasticzak mooi weggestopt... een gebakken varkenskop met twee chilipepers in de oren... 'k Heb er iemand aardig mee laten schrikken...

Twee kleinkinderen (van Margarita die "mama" tegen me zegt) en vele vele aanvragen om doopmeter, vormmeter en huwelijksmeter te zijn... (We zijn gestopt bij twintig... en die krijgen bij elke kerstmis een mooi leesboek...)

Geef toe... saai en vervelend is het hier nog nooit geweest...

'k Doe mijn werk met hart en ziel... al is het vaak heel moeilijk en kom ik doodop thuis, maar als Saulo dan gezorgd heeft voor lekker eten en me even tot rust laat komen kunnen we er weer tegen aan, klaar voor de volgende dag.

Inge, 1 september 2008

Loonadoptie: een begrip even uitgelegd

Zoals jullie weten wordt ongeveer 70 % van alle investerings- en werkingskosten in Taporí gefinancierd met gelden uit België. (Positief nieuws hierbij is dat hopelijk vanaf 2009 een deel van de lonen van het revalidatieluik zal betaald worden door het Ecuadoraanse Ministerie van Sociaal Welzijn).

We konden qua investerings- of opstartkosten al verschillende malen rekenen op steun van de Provincie West-Vlaanderen, gemeenten Waregem en vooral Wevelgem, maar ook heel wat scholen en gemeenschappen droegen soms een serieuze bijdrage aan: wat Taporí in zijn materiële uitbouw nu is, werd voornamelijk gerealiseerd met bijdragen vanuit België.

Maar er is ook de dagdagelijkse werking.

Welke sociale werking in België zou het laat ons zeggen één maand uithouden zonder bijdragen van uit de 'maatschappij'?

Bij ons in Ecuador is het niet anders maar met dat verschil dat er van uit de 'maatschappij' – wij bedoelen de staatsstructuur – voor heel wat aspecten van onze werking om diverse redenen nog helemaal geen of zeer weinig aandacht is...

Tot voor kort was er in dat opzicht een maatschappelijk gegeven : 'leven en laten leven'.

En wie veel had, nam steeds meer, en wie weinig of niets had bleef in de kou staan. Ecuador was een van de vele landen waar ongeveer alles in bezit was van zegge en schrijve 2% van de bevolking. En waarom zou met zich interesseren in totaal ontredderde mensen in de grootsteden, in analfabetisme bij volwassenen, in massale kindersterfte, in gehandicapte kinderen.

Wij hebben het in Taporí voor hen opgenomen en we doen momenteel al met 19 medewerkers, voltijds of deeltijds ons best.

Gelukkig kunnen we voor de dagdagelijkse werking rekenen op de soms heel kleine bijdrage van de mensen die naar Taporí komen. Zo bijvoorbeeld betalen patiënten, althans als ze dit kunnen , en ongeveer 65 % doet dat, 3 usd voor een medische consultatie.

Maar de totale loonkost van de 19 medewerkers wordt voornamelijk betaald met bijdragen vanuit België. Het gaat hier om giften van particulieren, scholen, parochiale, gemeentelijke of provinciale instanties die samengebracht worden en globaal gebruikt worden naargelang de onkosten zich voordoen.

Anderzijds zijn er ook enkele bedrijven die ons werk op heel regelmatige wijze ondersteunen (NV. Keukens Bossuyt van Harelbeke en NV. Cortina uit Oudenaarde). Het zijn bedrijven die aan héél wat meer mensen dan Taporí in België of daarbuiten werk geven. Ze nemen er door hun vaste bijdrage nog één of twee werknemers uit Taporí bij, uiteraard niet op hun loonlijst, maar door een vaste bijdrage. Zo kunnen wij erop rekenen dat onze medewerkers op een waardige en zinvolle manier hun eigen kinderen kunnen opvoeden, terwijl ze door hun werk op Taporí tientallen moeders en kinderen helpen naar een uitweg binnen hun moeilijke situatie. Naar onze mening is deze vorm van "adoptie" mooier en "naar méér kinderen gericht" dan het "financieel adopteren van één kind" zoals vele internationale organisaties promoveren. Stel jezelf ook maar eens de vraag: 'Wat zou jij het liefst hebben ? Dat jij je beroep mag uitoefenen in een aangename werkomgeving, hiermee een waardig loon verdient en zo je eigen kinderen kan opvoeden of dat iemand anders je hiertoe eigenlijk niet in staat acht en dan maar je kind "financieel adopteert"... Het antwoord ligt voor de hand, denk ik..., zeker als we over "echt ontwikkelen" spreken. Vandaar dat we die term "loonadoptie" graag gebruiken en toepassen en de instanties die ons hierbij helpen heel dankbaar zijn.

Ivonne, onze voorzitter

AGENDA

Maandag 13 oktober Peter Verlinden komt op uitnodiging van de Wereldraad Wevelgem met een voordracht 'Achterblijven in Congo, een drama voor de Congolezen?' OC de Cerf in Gullegem 20 u, toegang gratis : willen wij als lid van de Wereldraad ook mededelen...

Zondag 19 oktober: middagmaal tgv het missiefeest in Moorsele. Lagere School Rozenstraat vanaf 12u. 't Is er altijd lekker voor redelijke prijzen: apero, kip of beenhesp met groenten en frietjes (kip 11€, hesp 12€ en voor de kindjes resp 5 en 6€) . Zin er in: tel 056.41.43.68 of edebrall@skynet.be

Zondag 7 december: 18u OC Guldenberg te Wevelgem. Agnes Bruneel geeft er haar premièrevoorstelling van haar Kerstprogramma 'Wat er toen gebeurde': het aloude kerstverhaal met woord en muziek, doorspekt met grappige bedenkingen en zisprongetjes. Wil je er meer over weten: www.agnesbruneel.be. Kaarten kosten 10€ en dan mail je maar naar abruneel@scarlet.be of edebrall@skynet.be : betaling bij de ingang van het OC op 7/12. Elk zegge het voort.....

VOGEL VAN PAPIER 2009

Ervaringen, indrukken van jong of ouder die Ecuador of meer bepaald Tabori bezoeken of er stage lopen zijn mooi meegenomen, verrijkend, een kijkje van uit een andere hoek.

Ook dat kan in onze Vogel een plaatsje krijgen.

En zo ontvingen we tekstjes van Bieke Caron en Sofia Sauer. Bedoeling was die in deze Vogel te publiceren, maar we moeten qua blz. toch wel binnen de perken blijven. Papier en verzending kosten geld. Dan maar met Inge overlegd en tot volgend voorstel gekomen: we laten volgend jaar ook de Taborigangers aan het woord, ieder met eigen ervaringen en indrukken: uitnodiging om de pen te scherpen volgt nog.

Etienne Debrouwere

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68

E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Inge Debrouwere/Saulo Diaz
Calle 11febrero y Espejo s.n.
Zambiza
Quito
Ecuador

Telefoon/Fax

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29

Email:

debringe@ecnet.ec

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03
Kontinenten — Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in het bisdom Brugge en vraagt sinds juli 2007 voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@skynet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)